

vi skal nok også holde øje med, at der bliver levet op til de skrappe krav.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1847

9) Til forskningsministeren af:

Søren Kolstrup (EL):

»Vil ministeren med udgangspunkt i de i spørgsmål nr. S 1846 nævnte tilfælde præcisere de gældende spilleregler for offentlige forskningsinstitutioners virke, så man hindrer, at disse for fremtiden anvender ressourcer på markedsføring af et givet produkt eller en given teknologi?«

Søren Kolstrup (EL):

Lad blot ministeren svare.

Forskningsministeren (Birte Weiss):

Det kan jeg gøre ganske kort, for jeg kan i virkeligheden kun henvise til den meningsudveksling, vi netop har haft.

Søren Kolstrup (EL):

Men ministeren var netop inde på, at det fordrer selvjustits, og at det kræver en meget høj grad af bevidsthed. Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang de regler, som man nu er på vej til at udarbejde, hvad angår øget offentlighed, vil kunne harmonere så at sige med det kommercielle sigte?

Er det ikke korrekt opfattet, at der simpelt hen er en grænse for, hvor meget offentlighed der kan kræves, jo mere man går ind og påtager sig kommercielle opgaver? Og i forlængelse deraf: Er det så ikke korrekt, at der kan komme til at ligge en modsætning mellem kravet om offentlighed og kravet om: Værsgo at bedriv noget kommerciel virksomhed?

Forskningsministeren (Birte Weiss):

Med hensyn til offentliggørelse af forskningsresultater ligger det jo helt klart, at hvor der er tale om rent offentligt finansieret forskning, skal forskningsresultaterne offentliggøres hurtigt.

Når der er tale om rekvireret forskning, det vil sige forskning, hvor det fuldt og helt er betalt af rekvirenten, er der ikke på forhånd nogen regler eller nogen lovbestemmelser, der taler om, hvordan offentliggørelse skal finde sted.

Det kan finde sted, men der er ikke noget krav om det.

Så er der det virkelig interessante: Det er midterzonen, det er dér, hvor der er tale om delvis offentlig og delvis privat finansiering, og det er på det område, vi nu er i gang med at diskutere med universiteter og forskningsverdenen og en lang række andre, hvordan et sådant regelsæt, eller vi kan kalde det en slags idealkontrakt, kan tage sig ud, og jeg glæder mig til at orientere Folketinget og Forskningsudvalget om det resultat, man når frem til.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg er enig med ministeren i, at det virkelig spændende er, hvor der er den blandede finansiering.

Kan ministeren som udgangspunkt give løfte om, at såfremt det offentlige skyder penge ind i et projekt, skal man så at sige have noget tilbage, og det noget, man skal have tilbage, er vel netop en eller anden form for offentlighed, således at det gør en forskel i forhold til det rent privatfinansierede?

Forskningsministeren (Birte Weiss):

Ja, det kan jeg fuldstændig bekræfte. I det øjeblik, der er tale om, at der er offentlige penge med i det, så manglede det da bare andet. Selvfølgelig skal der ske en offentliggørelse af forskningsresultatet, men dér, hvor det bliver virkelig svært, er jo, hvor der er tale om forskning, som fører til, at der skal udtages patenter og den slags, og derfor er det svært at sætte en på forhånd i loven fastsat grænse for, hvor lang tid, der må gå, inden forskningsresultatet kan offentliggøres, fordi den tid, der skal gå til at søge patentet, selvfølgelig også skal indregnes.

Men jeg kan helt bekræfte, at naturligvis skal forskningsresultater, hvor der har været offentlige penge med i billedet, da ud til befolkningen. Det er jo en vigtig del af selve forskningens væsen, at den ikke blot skal gøre eksperterne klogere, men at den også gerne skal gøre omverdenen klogere.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg takker for svaret, idet det er min politiske vurdering, at der er et pænt stykke politisk arbejde at gøre i at få dette princip, som ministeren har tilkendegivet, ført ud i livet, men jeg vil gerne medvirke til at fastholde det princip. Og det kunne da være smukt, selv om vi har forskellig tilgang til problemet omkring sektor-